

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodny z wykładnią art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE ⁽¹⁾ z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (zwanej dalej „dyrektywą”), jest sposób postępowania polegający na tym, że sąd rozstrzyga o nakazaniu ujawnienia dowodów, mimo iż jednocześnie Komisja prowadzi postępowanie w celu wydania decyzji na mocy rozdziału III rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 ⁽²⁾ z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (zwanego dalej „rozporządzeniem”), w wyniku czego sąd na tej podstawie zawiesza postępowanie o naprawienie szkody wywołanej wskutek naruszenia przepisów prawa konkurencji?
- 2) Czy wykładnia art. 6 ust. 5 lit. a) i art. 6 ust. 9 dyrektywy sprzeciwia się takiej regulacji krajowej, która ogranicza ujawnienie wszystkich informacji, które zostały przedłożone w ramach postępowania na żądanie organu ochrony konkurencji, a to również wtedy, jeżeli chodzi o informacje, które uczestnik postępowania ma obowiązek wytwarzać i przechowywać (lub je wytwarza i przechowuje) na podstawie innych przepisów prawa, niezależnie od postępowania o naruszenie prawa konkurencji?
- 3) Czy za zakończenie postępowania w inny sposób w rozumieniu art. 6 ust. 5 dyrektywy można uważać również sytuację, w której krajowy organ ochrony konkurencji zawiesił postępowanie, gdy tylko Komisja wszczęła postępowanie celem wydania decyzji na mocy rozdziału III rozporządzenia?
- 4) Czy przy uwzględnieniu funkcji i celów dyrektywy pozostaje w zgodzie z art. 5 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 5 dyrektywy taki sposób postępowania sądu krajowego, że stosuje on regulację krajową transponującą art. 6 ust. 7 dyrektywy przez analogię do takich kategorii informacji, jak informacje, o których mowa w art. 6 ust. 5 dyrektywy, a więc zdecyduje o ujawnieniu dowodów, z zastrzeżeniem, że kwestią tego, czy środki dowodowe obejmują informacje, które osoba fizyczna lub prawna przygotowała specjalnie na potrzeby postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji (w rozumieniu art. 6 ust. 5 [lit. a]) dyrektywy), sąd będzie się zajmować dopiero po ujawnieniu mu tych dowodów?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie – czy art. 5 ust. 4 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zastosowane przez sąd skuteczne środki ochrony informacji poufnych mogą prowadzić do wyłączenia dostępu powoda lub innych uczestników postępowania i ich pełnomocników do ujawnionych dowodów, zanim sąd ostatecznie rozstrzygnie, czy ujawnione dowody lub niektóre z nich mieszczą się w kategorii dowodów zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. a) dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 349, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Steiermark (Austria) w dniu 11 lutego 2021 r. – WY**

(Sprawa C-85/21)

(2021/C 148/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WY

Druga strona postępowania: Steiermärkische Landesregierung

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przewidzianej w prawie krajowym utraty obywatelstwa *ex lege* – a co za tym idzie utraty statusu obywatela Unii – należy uwzględnić go w ramach oceny proporcjonalności w konkretnym przypadku w świetle zasad określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie C-221/17, Tjebbes i in. ⁽¹⁾, i może on stać na przeszkodzie utracie obywatelstwa, jeżeli obywatel ponownie uzyskał swoje wcześniejsze obywatelstwo na mocy oświadczenia o jego ponownym przyjęciu, a grożąca mu utrata statusu obywatela Unii ma istotne skutki dla jego życia rodzinnego i zawodowego?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2019:189.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 18 lutego 2021 r. – HJ

(Sprawa C-101/21)

(2021/C 148/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HJ

Strona przeciwna: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 w związku z art. 12 lit. a) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE ⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy sprzeciwia się takiemu orzecznictwu sądów krajowych, że dyrektor spółki handlowej nie jest uznawany za „pracownika” na cele zaspokojenia roszczeń z tytułu wynagrodzenia zgodnie z dyrektywą 2008/94/WE wyłącznie z tego powodu, że dyrektor jako pracownik jest jednocześnie członkiem organu statutowego tej spółki handlowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (Republika Czeska) w dniu 19 lutego 2021 r. – RegioJet a. s. / České dráhy a.s.

(Sprawa C-104/21)

(2021/C 148/12)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RegioJet a. s.

Strona przeciwna: České dráhy a.s.

Pytania prejudycjalne

1) Czy nośniki informacji, które zawierają informacje dla pasażerów w postaci papierowej i które znajdują się na terenie stacji kolejowych, są obiektami infrastruktury usługowej w rozumieniu art. 3 pkt 11 dyrektywy 2012/34 ⁽¹⁾?